РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
II-13 У 19802/19
Дана 23.06.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Весне Чогурић и Маје Панић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Јовановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., општина ..., коју заступа пуномоћник Бранимир Марковић, адвокат из Власотинца, 22. дивизије 37, поднетој против туженог Националне службе за запошљавање у Београду, Гундулићев венац 23-25, ради поништаја решења бр. 0020-71-1/2019 од 07.11.2019. године, у предмету брисања са евиденције незапослених, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.06.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **ОДБИЈА.**

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба овде тужиље, изјављена на решење Националне службе за запошљавање, Филијале Лесковац, број: 1406-101-391/2018 од 23.07.2019. године, којим решењем је тужиља брисана са евиденције незапослених дана 11.05.2018. године, због нејављања Националној служби - Филијали Лесковац, у роковима из Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослених.

У тужби, која је поднета Управном суду дана 02.12.2019. године, тужиља преко пуномоћника, наводи да је оспорено решење неосновано и донето уз повреду закона, да је изрека неразумљива, као и да противречи сама себи и разлозима из решења. Даље се наводи да оспорено решење нема разлоге и да у њему нису наведени разлози о битним чињеницама, као и да су разлози нејасни и противречни. Тужиља сматра да се у оспореном решењу не наводи ни један разлог, а ни доказ, којим се тај разлог доказује, тј. зашто је тужиља обрисана из евиденције незапосленог лица, односно зашто је њена жалба одбијена. Објашњава да је обрисана са евиденције незапослених дана 11.05.2018. године, без икаквог званичног решења а да је решење о брисању донето тек 31.07.2019. године, односно годину и два месеца након самог брисања, што сматра да је незаконито

и супротно Закону о општем управном поступку и Закон о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Тужиља сматра да решење не може имати ретроактивно дејство јер то није предвиђено Законом о општем управном поступку а ни Уставом. Указује на то, да је оспорено решење незаконито, јер се у њему не наводи како је то првостепени орган утврдио да се она није јавила на евиденцију. Заказани датум јављања био је 08.02.2018. године, што је четвртак, а она се јавила са закашњењем у понедељак дана 20.02.2018. године, и том приликом јој је саветница оправдала ово нередовно јављање, о чему постоји запис у систему, а евидентирано је и у картону, где испод датума 08.02.2018. године, стоји словима исписано "оправдано". Објашњава да је тај запис "оправдано", у ствари за њено следеће јављање 11.05.2018. године. Одговорно тврди да је каснила само за јављање које је заказано 18.05.2018. године. Тужиља као спорну чињеницу, наводи да су постојала два закашњења, да је за једно писало да је оправдано закаснила али јој је нејасно зашто то друго кашњење (11.05.2018. године) није евидентирано као "неоправдано" или зашто није макар на картончићу забележена реч "брисање". Сматра да је сама тврдња другостепеног органа да решење о брисању са евиденције има декларативни карактер односно да само констатује постојање правног односа који се на основу закона догодио у прошлости, нетачна и незаконита, јер се на основу тог решења одлучује о праву незапосленог, односно у овом случају тужиља је брисана из евиденције, а да није могла бити брисана из евиденције без решења.

Тужени орган је у детаљно датом одговору на тужбу, који је примљен у Управном суду дана 17.01.2020. године, оспорио тужбу у целости. Сматра да су наводи тужиље у целости неосновани, јер је приликом доношења оспореног решења тужени орган у потпуности правилно применио релевантно материјално и процесно право. Указује на основне одреднице правног положаја тужиље у поступку остваривања права незапослених лица, у конкретном случају вођења евиденције незапослених. Цитира члан 8. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености у коме се наводи да је вођење евиденције у области запошљавања обавља Национална служба. Вођење евиденције не представља управни поступак у смислу одредби Закона о општем управном поступку већ представља управну радњу која не резултира доношењем управног акта у смислу Закона о општем управном поступку. Из наведеног разлога сматра да је неоснован навод тужиље да је Национална служба за запошљавање у време решавања о њеним правима и обавезама била обавезна да донесе решење о брисању са евиденције. Када се ради о законском основу за брисање тужиље са евиденције истиче да је спорно решење донето у складу члан. 86. и 87. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. У поступку вођења евиденције о незапосленим лицима, тужени је утврдио да је разлог брисања тужиље са евиденције, настао 11.05.2018. године, када се тужиља није јавила у заказаном термину за јављање, услед чега је предузета управна радња брисања са евиденције. Из тог разлога решењем од 07.11.2019. године, само је констатована чињеница да је 11.05.2018. године, настао законом прописани услова за брисање тужиље са евиденције. Због наведеног, тужиља у тужби неосновано тврди да решење о брисању са евиденције има конститутивни карактер, а не декларативни како се то наводи у оспореном решењу. Даље објашњава да је тужиља у претходно заказаном термину за редовно јављање на евиденцију дана 08.02.2018. године, каснила са јављањем, тако да је дана 12.02.2018. године ово кашњење на основу правила процедуре туженог оправдано, на основу њене изјаве, услед чега јој је нови датум јављања заказан за 11.05.2018. године, када се она није

појавила нити је обавестила и оправдала нејављање у складу са чланом 87. став 3. Закона. Одлучна чињеница за доношење оспореног решења је исказ тужиље у тексту њеног захтева од 20.11.2018. године у коме потврђује да је пропустила обавезно јављање 11.05.2018. године и да се јавила три дана касније, али да је ово кашњење наводно било оправдано. Насупрот томе из евиденционог картона незапосленог лица може се утврдити да је напомена "оправдано", означена испод датума 08.02.2018. године, када је према изјави овлашћеног лица Националне службе за запошљавање, датој у поступку, тужиља пропустила јављање, које јој је на основу усмене изјаве било оправдано. Дакле, ова напомена са евиденционог картона не односи се на следеће заказано јављање 11.05.2018. године, како то тврди тужиља, јер је она ово јављање несумњиво пропустила. Правдање закашњења од 08.02.2018. године је било извршено у складу са интерном процедуром Националне службе која дозвољава да се једном годишње незапосленом лицу оправда кашњање у јављању на основу усмене изјаве, а да се за евентуално следеће нејављање захтева оригинална документација ради могућег правдања. Наводи да тужиља никада није доставила доказ на основу којег би се могло оправдати њено нејављање дана 11.05.2018. године. Предложио је да суд након спроведене расправе и оцене достављених доказа одбије тужбу, као неосновану.

Из образложења оспореног решења и списа предмета ове управне ствари, произлази да је тужени орган у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, увидом у електронски модул јављања утврдио да се заказани датум јављања тужиље подудара са датумом њеног брисања са евиденције, те како се тужиља није јавила у заказаном термину извршено је брисање са евиденције у складу са чланом 87. став 1. тачка 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Тужени орган је констатовао да је тужиља, у претходно заказаном термину за редовно јављање на евиденцију 08.02.2018. године, каснила са јављањем, које нејављање јој је на основу њене изјаве дана 12.02.2018. године оправдано. Нови датум јављања заказан је дана 11.05.2018. године, у ком термину се тужиља није појавила, нити је обавестила и оправдала нејављање, у складу са чланом 87. став 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености.

По налажењу туженог органа, одлучна чињеница за доношење оспореног решења је навод тужиље из захтева од 20.11.2018. године у коме потврђује да је пропустила обавезно јављање 11.05.2018. године и да се јавила три дана касније, али да јој је ово кашњење наводно било оправдано. Ово стога, јер је на евиденционом картону тужиље изричито наведена обавеза личног јављања најмање једном у три месеца, о чему је она морала имати сазнања за све време свог статуса незапослености. Поред тога, из евиденционог картона странке односно тужиље може се утврдити да је напомена "оправдано" означена испод датума 08.02.2018. године када је према изјави саветника за запошљавање као овлашћеног лица Националне службе за запошљавање, датој у поступку, пропустила јављање, које јој је на основу усмене изјаве било оправдано. Указује да се напомена са евиденционог картона не односи на следеће заказано јављање од 11.05.2018. године које је тужиља несумњиво пропустила. Правдање закашњења од 08.02.2018. године је било извршено у складу са интерном процедуром Националне службе која дозвољава да се једном годишње незапосленом лицу оправда кашњење у јављању на основу усмене изјаве, а да се за евентуално следеће нејављање захтева оригинална документација ради могућег правдања. Према

електронској евиденцији јединственог информационог система Националне службе за запошљавање, у делу који се односи на тужиљу, у коју се по аутоматизму региструју сви подаци везани за права и обавезе незпослених лица, у рубрици “заказано јављање” је уписано 08.02.2018. година, а у следећој рубрици датум јављања уписано је 12.02.2018. године, што указује да је тужиља у току 2018. године већ једном закаснила са јављањем што је на основу њене изјаве оправдано. За наредно јављање тужиље од 11.05.2018. године, у рубрици “датум јављања” у јединственом информационом систему није убележено ништа.

По налажењу туженог органа, правилно је првостепени орган утврдио чињеницу да се тужиља дана 11.05.2018. године неоправдано није јавила на евиденцију незапосленог лица, чиме су се стекли услови за примену члана 86. и 87. став 1. тачка 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, односно за доношење решења од 23.07.2019. године о брисању тужиље са евиденције незапослених лица. У жалбеном поступку, оцењени су као наводи без значаја, наводи о временском неподударању доношења решења и престанка евиденције незапослених лица.

Чланом 86. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Службени гласник РС", бр. 36/09...113/17) прописано је да евиденција о лицу које тражи запослење почиње да се води даном пријављивања Националној служби, а престаје када наступи неки од основа за брисање из евиденције, односно за престанак вођења евиденције, у складу са законом.

Чланом 87. став 1. тачка 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености прописано је да се незапослени брише из евиденције ако без оправданог разлога не извршава своје обавезе према Националној служби, односно ако: се не јави Националној служби у роковима из овог закона, док је ставом 2. прописано да се незапослени брише са евиденције даном неизвршавања обавезе утврђене овим законом.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиље изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа, без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право, када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што се тужиља дана 11.05.2018. године није јавила у заказаном термину Националној служби за запошљавање – Филијали у Лесковцу, нити је Службу обавестила да неће доћи, нити је оправдала нејављање, па је првостепени орган, на основу одредбе члана 87. став 1. тачка 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Сл. гласник РС", бр. 36/09...113/17) имао овлашћење да тужиљу избрише са евиденције лица које тражи запослење, односно да престане да води евиденцију о тужиљи. Ово посебно из разлога што је чланом 87. став 2. истог закона прописано да се незапослени брише са евиденције даном неизвршавања обавезе утврђене овим законом, што је у конкретном случају, тужени орган и учинио.

Суд је посебно ценио навод истакнут у тужби, да је тужиља оправдала нејављање Националној служби у термину који јој је заказан дана 11.05.2018. године, али је нашао да је исти неоснован и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово из разлога што је увидом у извод из евиденције тражиоца запослења Националне службе за запошљавање утврђено да је тужиља оправдала нејављање за термин који јој је заказан за 08.02.2018. године, али не и за термин који јој је заказан 11.05.2018. године, како то она, у тужби, неосновано наводи. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примење напред цитиране одредбе Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на њен успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену у управном спору, упућује одредба члана 74. ЗУС-а, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 23.06.2023. године, II-13 У 19802/19

Записничар
Јелена Јовановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СБ